

Noaptea albă

Vasile Alecsandri

Noaptea-i albă, luminoasă,
Ceru-i boltă de opal.
Toată zarea-i scânteioasă,
Tot izvoru-i de cristal,
Căci pe lume-acum domină
Spaima vechilor stejari,
Sora morții cea mezină,
Iarna cu-orizonuri mari.

Astfel gerul e de tare
Cât îngheață-n orice loc
Și a gurii răsuflare,
Și cenușa de sub foc.
El lipește ochi cu gene,
Pe drumeț îl face orb,
Și în cuiburi, chiar sub pene,
Crapă ouăle de corb.

Câmpul lung și lat albește
Ca un strat de mărgărint.
Alba lună sus lucește
Ca icoană de argint
Și apare nemișcată
În abis nemărginit
Ca pe marea înghețată
Un vas mare troienit.

Miezul nopții! totul tace!
Lumea pare un mormânt,
Unde mort și rece zace
Leșul marelui pământ,
Și sub bolta cea senină
Mii de stele cu foc viu
Varsă-o jalnică lumină
Pe gigantul său secriu!

Ies pe câmp... Sub pași răsună
Câmpul sec și înghețat.
Un păr mare stă drept lună,
Cu corbi negri încărcat.
Totu-i mort! Sunat-au oare
Pe al cerului cadran
Ora stingerii de soare

În al morții ocean?

Numai eu să fiu pe lume
Rămas singur trăitor,
Ca-n pustiuri fără nume
Un nemernic călător?
Dar ce văd? ce se strecoară
Colo-n zare când și când?
E o sanie ușoară
Prin lumină lunecând.

Săniuța e durată
Dintr-un lemn ușor de plop
Și se duce înhămată
Cu un iepure ce-i șchiop.
Iar într-însa cine este?
Om să fie, sau un ciot?
E vestitul din poveste
Statu-Palmă-Barba-Cot!

Iepurașu-n trei picioare
Saltă, fuge ușurel,
Pe zăpada lucitoare
Săpând urme după el,
Pe când barba argintie
Al uncheșului străbun
Se târâie pe câmpie
Ca o coadă de păun.

Unde pleacă, unde zboară?
Iată-l vine spre Siret
Și pe deal mi se coboară
Ca un bulgăr de omăt.
El în lunc-acum pătrunde
Să descopere cu drag
Primăvara ce s-ascunde
Înlăuntrul unui fag.

Iepurașul se repede
Înaintând din salt în salt
Pân' ce-ajunge, pân' ce vede
În desime fagul nalt;
Iar uncheșul cu-o bărdiță
Bate-n trunchiul sunător:
„Unde ești tu, copiliță?”
El întreabă, plin de dor.

Lunca-ntreagă se răsună!

Din copaci, din văgăuni,
Mii de veverițe de lună
Ies, aleargă pe aluni,
Și din fagul nalt și falnic,
Vechi al luncii împărat,
Iese-un glas plătând și jalnic,
Care blând a cuvântat:

„Cine vine? Cine bate
La locașu-mi friguros?
Ești tu, Prier, al meu frate?
Ești iubitul Făt-Frumos?”
„Eu sunt, dulce primăvară,
Statu-Palmă-Barba-Cot.
Din locașul tău afară
Am venit ca să te scot.”

„Și ce vrei să faci cu mine?
Ce gând ai? Ce dor lumesc?”
„Vreau în dragoste cu tine
Să mă dau, să-ntineresc!”
Abia zice și deodată
Glasul fetei a muțit,
Iar în lunca deșteptată
Hohot lung au clocotit.

Și vrăjitul fag întinde
Un braț lung, cuprins de ger,
Pe uncheș de barbă-l prinde
Și-l ridică pe sub cer.
Statu-Palmă țipă, zbiară,
El se zbuciumă turbat,
Dar din iarnă până-n vară
Sus rămâne spânzurat.

Vântul bate! colo-n aer
Statu-Palmă clătinat
Umple lunca de-un lung vaier,
De-un lung vaier necurmat,
Și drumețu-și face cruce,
Căci se crede urmărit
De-ale codrilor năluci
Prin văzduhul oțelit.